

ληστ-άρχης, -ου, ὁ (ἄρχω), αρχηγός των ληστών, σε Πλούτ.

ληστεία, ἡ, ζώή του ληστή, ληστεία, πειρατεία, Λατ. *latrocinium*, σε Θουκ., Ξεν.

ληστεύω, μέλ. -εύσω (ληστής), είμαι ληστής· διεξάγω πειρατικό πόλεμο, ασχολούμαι με την πειρατεία, Λατ. *latrocinari*, σε Δημ. **2.** με αιτ., λεηλατώ, αρπάζω, σε Θουκ.

ληστήριον, τό, I. συμμορία ληστών, σε Ξεν., Αισχίν· καταφύγιο ή «φωλιά» ληστών, λημέρι, άντρο, σε Στράβ. **II.** ληστεία, στον πληθ., Λουκ.

ληστής, -οῦ, ὁ, Ιων. **ληϊστής**, Δωρ. **λαστής** (ληϊζομαι)· ληστής, κλέφτης, άρπαγας, σε Σοφ., Ευρ., Ξεν· ιδίως, ληστής της θάλασσας, πειρατής, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.

ληστικός, -ή, -όν, 1. επιρρεπής στη ληστεία, πειρατικός, σε Θουκ., Δημ· *ληστικόν*, πειρατεία, σε Θουκ· επίσης, συμμορία ληστών, στον ιδ. **2.** επίρρ., *ληστικῶς*, κατά τον τρόπο των πειρατών· συγκρ. *ληστικώτερον*, στον ιδ.

λήστις, ἡ, μόνο σε ονομ. και αιτ., = *λήθη*, σε Ευρ· *λήστιν ἴσχειν* = *ἐπιλανθάνεσθαι*, λησμονώ, ξεχνώ, σε Σοφ.

ληστο-κτόνος, -ον (κτείνω), αυτός που σκοτώνει ληστές, σφαγέας ληστών, σε Ανθ.

ληστρικός, -ή, -όν, = *ληστικός*, πειρατικός, σε Θουκ., κ.λπ.

ληστρίς, -ίδος, ἡ, ανώμ. θηλ. του προηγ., *ναῦς ληστρίς*, πειρατικό πλοίο, σε Δημ., κ.λπ.

λήσω, λήσομαι, Ενεργ. και Μέσ. μέλ. του *λανθάνω*.

Λητο-γενής, Δωρ. Λᾶτογενής, -ές (γίγνομαι), αυτός που γεννήθηκε από τη Λητώ, επίθ. του Απόλλωνα και της Άρτεμης, σε Ευρ· ανώμ. θηλ., **Λᾶτογένεια**, σε Αισχύλ.

Λητοΐδης[ι], Δωρ. **Λᾶτοΐδας, -ου, ὁ**, γιος της Λητούς, δηλ. ο Απόλλωνας, σε Ομηρ. Ύμν., Ησίοδ.

Λητώ, Δωρ. Λᾶτώ, ἡ, γεν. *Λατόος*, συνηρ. *Λατοῦς*, δοτ. *Λητοῖ*, η Λητώ, Λατ. *Latona*, μητέρα του Απόλλωνα και της Άρτεμης, σε Ομηρ.

Λητώος, -α, -ον, αυτός που ανήκει στη Λητώ ή γεννήθηκε από αυτήν, σε Σοφ· Δωρ. **Λᾶτώα**, σε Ανθ· θηλ. επίσης, **Λητωΐς, -ίδος**, στον ιδ.

ληφθείς, μτχ. Παθ. αορ. του *λαμβάνω*.

λήψις, -εως, ἡ (λήψομαι)· I. λήψη, αρπαγή, πιάσιμο, σε Θουκ. **2.** αποδοχή, παραδοχή, παραλαβή, σε Πλάτ· στον πληθ., εισπράξεις, στον ιδ.

λήψομαι, μέλ. του *λαμβάνω*.

λί-, αχώριστο προθετικό μόριο με επιτακτική δύναμη, που εμφανίζεται στο επίρρ. *λίαν*, *λι-λαί-ομαι*, *λε-λί-ημαι*.

λιάζομαι, αόρ. *ἐλιάσθην*, Επικ. *λιάσθην*· γ' ενικ. υπερσ. *λελίαστο*· Επικ. αποθ. = *κλίνω*, λυγίζω, γέρνω, κλίνω· **I. 1.** κυρίως λέγεται για ανθρώπους, αποσύρομαι, οπισθοχωρώ, απομακρύνομαι, σε Ομηρ. Ιλ. *δεῦρο λιάσθης*, εδώ εσύ αποχώρησες, στο ιδ· *παρά κληῖδα λιάσθη*, λέγεται για όραμα, οπτασία, ξεγλίστρησε από την κλειδαρότρυπα, σε Ομηρ. Οδ· *ἐλιάσθην πρὸς σε*, ήρθα προς εσένα, σε Ευρ. **2.** βυθίζομαι, πέφτω, *πρηνής ἐλιάσθη*, *λιαζόμενος προτι γαίη*, σε Ομηρ. Ιλ. **II.** λέγεται για πράγματα, *λιάζετο κῦμα*, υποχωρούσε, στο ιδ· *περὰ λιασθεν* (αντί *ἐλιάσθησαν*), τα φτερά του πεθαμένου πουλιού κατέπεσαν, στο ιδ. (αμφιβ. προέλ.).

λίαν[ι], Ιων. και Επικ. **λίην (λι-)**, πολύ, υπερβολικά, σε Όμηρ· *οὐδέ τι λίαν οὔτω*, όχι τόσο πολύ, σε Ομηρ. Οδ· με συνοδεία ρήματος, πάρα πολύ, υπερβολικά, σε Ομηρ· επιτετ. *καὶ λίην*, αληθινά, πραγματικά, στον ιδ· *λίην*

πιστεύειν, το να πιστεύεις απόλυτα, σε Ηρόδ.· *κόμπος λίαν εἰρημένος*, αληθινά, πραγματικά, σε Αισχύλ.· *ἡ λίαν φιλότης*, η υπερβολική του αγάπη, στον ίδ. **λιῆρός, -ά, -όν**, όπως το *χλιαρός*, θερμός, υπόθερμος, σε Όμηρ.· *οὔρος λιαρός*, θερμός και απαλός άνεμος, σε Ομήρ. Οδ.· *ὑπνος λιαρός*, ήσυχος, ήρεμος, ευχάριστος, γλυκός ύπνος, σε Ομήρ. Ιλ.

λιάσθην, Επικ. αντί *ἐλιάσθην*, αόρ. του *λιάζομαι*· γ' πληθ., **λιάσθεν**, αντί *ἐλιάσθησαν*.

λιβάδιον[ᾱ], τό, υποκορ. του *λιβάς*, μικρό ρυάκι, σε Στράβ.

λιβάζω[ᾱ], μέλ. *λιβάσω* (*λιβάς*) = *λείβω*, αφήνω κάτι να πέσει σε σταγόνες — Μέσ., ρέω σε σταγόνες, στάζω, σε Ανθ.

λιβάνος[ι], ό, **I.** δέντρο του θυμιάματος, που παράγει δηλ. τον *λιβανωτόν*, σε Ηρόδ., κ.λπ. **II.** = *λιβανωτός*, με αυτή τη σημασία είναι θηλ., σε Ευρ., κ.λπ. (ξένη λέξη).

λιβανό-χρους, -ον, συνηρ. **λιβανόχρους, -ουν**, αυτός που έχει το χρώμα του λιβανιού, σε Στράβ.

λιβανωτίζω, θυμιατίζω με λιβάνι, σε Στράβ.

λιβανωτός, -οῦ, ό, I. λιβάνι, θυμιάμα, ρητινώδης ουσία που εκρέει το δέντρο *λίβανος*, σε Ηρόδ., Αριστοφ., κ.λπ. **II.** θυμιατό, λιβανιστήρι, Λατ. *thuribulum*, σε Κ.Δ.

λιβανωτο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που φέρει ή παράγει λιβάνι, σε Ηρόδ.

λιβάς, -άδος, ή (λείβω), καθετί που πέφτει ή στάζει, πηγή, ρυάκι, σε Σοφ., Ευρ.· στάσιμο νερό, σε Βάβρ.· στον πληθ., ρυάκια, λιμνούλες, σε Αισχύλ., Ευρ.

λιβερτίνος, ό, Λατ. *libertinus*, απελεύθερος, σε Κ.Δ.

λιβός, γεν. του *λίψ*.

λίβος[ι], τό, = *λιβάς*· *λίβος αίματος*, σταγόνα ή σημάδια αίματος, σε Αισχύλ.· πληθ. *λίβη*, δάκρυα, στον ίδ.

λιβρός, -ά, -όν (λείβω), υγρός, αυτός που στάζει απ' την υγρασία, σε Ανθ.

Λιβύη, ή, βόρειο μέρος της Αφρικής στα δυτικά της Αιγύπτου, η Λιβύη, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· στους μεταγεν. συγγραφείς επίσης, λέγεται για όλη την ήπειρο· επίρρ., **Λιβύηθεν**, επίσης, **Λιβύηθε**, Δωρ. **Λιβυᾶθε**, από τη Λιβύη, σε Θεόκρ.· επίθ. **Λιβυκός, -ή, -όν**, σε Ηρόδ., κ.λπ.

Λιβυρνοί, οί, λαός της Αδριατικής κάτω από την Ιστρία, σε Στράβ.· επίθ.

Λιβυρνικός, -ή, -όν· *Λιβυρνικόν* (ενν. *πλοῖον*), τό, ελαφρύ και ταχύ σκάφος, όπως αυτά που μετέφεραν σκλάβους, και τα χρησιμοποιούσαν οι *Λιβυρνοί*, σε Πλούτ.· επίσης, *Λιβυρνίς* (ενν. *ναῦς*), *-ίδος, ή*, στον ίδ.

Λιβύς[ι], **-ῦος, ό**, αυτός που προέρχεται από τη Λιβύη, σε Ηρόδ., κ.λπ.· ως επίθ. = *Λιβυκός*, σε Ευρ.· θηλ. **Λιβυσσα[ι]**, σε Πίνδ.· επίσης, **Λυβιστικός, -ή, -όν**, σε Αισχύλ.

Λιβυ-φοῖνις, ό, Λιβυκοφοινικικός, δηλ. Καρχηδόνιος, σε Πολύβ.

λίγα[ι], επίρρ. του *λιγός*, με δυνατή και καθαρή φωνή, σε Όμηρ.

λιγαίνω, μόνο σε ενεστ. και παρατ., (*λιγίς*)· ποιητ. ρήμα: **I.** διαλαλώ με δυνατή φωνή, λέγεται για τους κήρυκες, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται γι' αυτούς που πενθούν, σε Αισχύλ.· επίσης, *σύριγγι λιγαίνω*, παράγω καθαρούς, εκκρινείς ήχους με τον αυλό, παίζω τον αυλό, σε Ανθ.· με σύστ. αντ., *μέλος λιγαίνω*, σε Βίωνα, Μόσχ. **II.** μτβ., τραγουδώ για κάτι ή για κάποιον, σε Ανθ.

λίγγω, μόνο στον Επικ. αόρ. *α'*, *λίγγε βιός*, το τόξο αντήχησε δυνατά, σε Ομήρ. Ιλ.

λίγδην, επίρρ., ακροθιγώς, ίσα που έξυσε την επιφάνεια, Λατ. *strictim*, σε Ομήρ. Οδ. (αμφίβ. προέλ.).

λιγεῶν, ποιητ. αντί *λιγειῶν*, γεν. πληθ. θηλ. του *λιγύς*.

λιγέως, επίρρ. του *λιγύς*.

λιγνύς, -ύος, ἦ, πυκνός καπνός αναμεμιγμένος με φλόγες, ζοφερή φωτιά, σε Αισχύλ., Σοφ., Αριστοφ.· *λιγνύς πρόεδρος*, στον Σοφ., είναι ο καπνός της φωτιάς που περικυκλώνει τον Ηρακλή.

Λιγυαστάδης, -ου, ὁ (λιγύς), όνομα του Μίμνερμου, σε Σόλωνα.

λιγυ-ηχής, -ές (ἦχος), αυτός που αντηχεί με ευκρίνεια, *κιθάρη*, σε Ανθ.

λιγύ-μολπος, -ον (μολπή), αυτός που τραγουδά καθαρά και με ευκρίνεια, σε Ομηρ. Ύμν.

λιγύ-μυθος, -ον, αυτός που μιλάει ξεκάθαρα, σε Ανθ.

λιγυ-πνείων, -οντος (πνέω), αυτός που φυσάει βγάζοντας διαπεραστικό ήχο, αυτός που σφυρίζει, σε Ομήρ. Οδ.

λιγύ-πνοιος, -ον (πνοιή), = το προηγ., σε Ομηρ. Ύμν.

λιγυ-πτέρυγος, -ον (πτέρυξ), αυτός που ηχεί μέσω των φτερών του, λέγεται για τον τζίτζικα, σε Ανθ.

λιγυρός, -ά, -όν, I καθαρός, αυτός που σφυρίζει, ισχυρός, λέγεται για τον άνεμο, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για μαστίγιο, στο ίδ.· *λιγυρά ἄχρα*, θλίψεις, πόνοι που εκδηλώνονται με δυνατούς θρήνους, σε Ευρ.· επίσης, αυτός που έχει καθαρή και γλυκιά φωνή, σε Όμηρ., κ.λπ.· ουδ. πληθ., ως επίρρ., *λιγυρά ἀείδειν*, σε Θεόγν.· *λιγυρῶς*, σε Θεόκρ. **II** μαλακός, εύκαμπτος, λέγεται για την ουρά των σκύλων, σε Ξεν.

λιγύς, λίγεια, Δωρ. *λιγῆα, λιγύ*, αυτός που σφυρίζει ευκρινώς, συριστικός, οξύς, ισχυρός, λέγεται για ανέμους, σε Όμηρ.· λέγεται για ευκρινή, καθαρό, γλυκό και ευχάριστο ήχο, εύηχος, στον ίδ.· λέγεται για το αηδόνι, σε Αισχύλ. **II** επίρρ., στριγκλίζοντας, σε Όμηρ.· ευκρινώς, σε Ομήρ. Ιλ.· ουδ., ως επίρρ., *λιγὸ μέλπεσθαι*, σε Ησίοδ., Αισχύλ.

Λίγυς[ι], -υος, ὁ, ἦ, αυτός που κατάγεται από τη Λιγουρία, σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ.· επίθ. **Λίγυστικός, -ή, -όν**, αυτός που ανήκει στην Λιγουρία, σε Στράβ.

λιγύ-φθογος, -ον (φθογγή), αυτός που έχει καθαρή, διαπεραστική φωνή, λέγεται για τους κήρυκες, σε Όμηρ.· λέγεται για το αηδόνι, σε Αριστοφ.

λιγύ-φωνος, -ον (φωνή), αυτός που έχει καθαρή ή ηχηρή φωνή, οξύφωνος, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, λέγεται για ευχάριστους ήχους, σε Ησίοδ., Θεόκρ.

λίην, Ιων. και Επικ. αντί *λίαν*.

λιθ', έκθλιψη αντί *λίτα*, βλ. [λίς](#).

λιθάδεσιν, Επικ. αντί *λιθάσιν*, δοτ. πληθ. του *λιθάς*.

λιθάζω (λίθος)· **I** εκσφενδονίζω πέτρες, σε Στράβ. **II** μτβ., λιθοβολώ κάποιον, σε Κ.Δ.

λίθαξι[ι], -ἄκος, ὁ, ἦ (λίθος)· **I** λιθώδης, πετρώδης, σε Ομήρ. Οδ. **II** ως θηλ. ουσ., = *λίθος*, λίθος ταφικού μνημείου, λίθος επιταφίου, σε Ανθ.· λέγεται για την ελαφρόπετρα, στον ίδ.

λιθάς, -άδος, ἦ, Επικ. δοτ. πληθ. *λιθάδεσιν* = *λίθος*, σε Ομήρ. Οδ.· περιληπτικά στον ενικ., βροχή από πέτρες, σε Αισχύλ.

λιθάω, βλ. [λιθιάω](#).

λιθεία, ἦ (λίθος)· **I** είδος ωραίας πέτρας ή μαρμάρου που χρησιμοποιείται στην οικοδόμηση, σε Στράβ. **II** πολύτιμος λίθος, στον ίδ.

λίθεος[ι], -α, -ον, = *λίθινος*, φτιαγμένος από πέτρα, σε Όμηρ.

λιθη-λογής, -ές (λέγω B), οικοδομημένος από πέτρα, λιθόκτιστος, πετρόκτιστος, σε Ανθ.

λιθιάω ή λιθάω, μόνο σε ενεστ., πάσχω από λιθίαση, υποφέρω από αρθριτικά, σε Πλάτ.

λίθιδιον, τό, υποκορ. του *λίθος*, λιθαράκι, χαλίκι, σε Πλάτ.

λίθινος[λί], -η, -ον και -ος, -ον (λίθος), φτιαγμένος από λίθο, σε Ηρόδ., Πλάτ., κ.λπ.· *λίθινος θάνατος*, θάνατος προξενούμενος από το κοίταγμα της κεφαλής της Γοργώς, σε Πίνδ.· *ἔσθηκε λίθινος*, λέγεται για άγαλμα, σε Ηρόδ.
λίθό-βλητος, -ον, I. λιθοβολημένος, σε Ανθ. **II.** διακοσμημένος με πέτρες, στον ίδ.

λίθοβολέω, ρίχνω πέτρες, λιθοβολώ, σε Κ.Δ.

λίθο-βόλος, -ον (βάλλω)· **I. 1.** αυτός που ρίχνει λίθους, που χτυπά απανωτά με πέτρες· *λιθοβόλοι, οί*, αυτοί που ρίχνουν πέτρες, σε Θουκ., κ.λπ. **2.** *λιθοβόλος, ό*, μηχανή για τη ρίψη λίθων, καταπέλτης, σε Πολύβ., κ.λπ. **II.** προπαροξύτ., *λιθόβολος, -ον*, Παθ., αυτός που βάλλεται από πέτρες, λιθοβολημένος, σε Ευρ.

λίθο-γλύφος[ϋ], ό (γλύφω), γλύπτης της πέτρας, σε Λουκ.

λίθο-δερκής, -ές, αυτός που απολιθώνεται με το βλέμμα, σε Ανθ.

λίθό-δημος, -ον, ο οικοδομημένος από πέτρες, λιθόκτιστος, σε Ανθ.

λίθο-δόμος, ό (δέμω), αυτός που χτίζει, που οικοδομεί με πέτρες, χτίστης, οικοδόμος, σε Ξεν.

λίθο-εργός, -όν (ἔργω), αυτός που μεταβάλλεται σε πέτρα, σε Ανθ.

λίθο-κόλλητος, -ον (κολλάω)· **I.** διακοσμημένος με πολύτιμους λίθους, σε Θεόφρ., Πλούτ.· *λιθοκόλλητον στόμιον*, χαλινάρι που έχει κολλημένους λίθους (για να το κάνουν οξύτερο, πιο κοφτερό), σε Σοφ. **II.** *τό λιθοκόλλητον*, σκαλιστή εργασία, μωσαϊκό, ψηφιδωτό, σε Στράβ.

λίθο-κόπος, ό (κόπτω), αυτός που κόβει, που πελεκάει λίθους, σε Δημ.

λίθο-κτονία, ή (κτείνω), θάνατος δια λιθοβολισμού, σε Ανθ.

λίθό-λευστος, -ον (λεύω), λιθοβολημένος· *λιθόλευστος Άρης*, θάνατος με λιθοβολισμό, σε Σοφ.

λίθολόγημα, -ατος, τό, οικοδόμημα από πέτρες, σε Ξεν.

λίθο-λόγος, ό (λέγω B), αυτός που οικοδομεί με πέτρες διαλεγμένες, έτσι ώστε η καθεμιά να εφαρμόζει ακριβώς στη θέση της, με πέτρες όχι κομμένες σε σχήμα τετραγώνου· έπειτα, γενικά, *λιθοδόμος*, κτίστης, σε Θουκ., κ.λπ.

λίθο-ξόος, ό (ξέω), κτίστης, κατεργαστής λίθου ή μαρμάρου, σε Ανθ., Λουκ.

λίθο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που μεταβάλλει σε πέτρα, σε Λουκ.

λίθόρ-ρῖνος, -ον, αυτός που έχει πέτρινο, σκληρό δέρμα, σε Ομηρ. Ύμν.

λίθος[ι], -ου, ό, I. 1. πέτρα, σε Όμηρ., κ.λπ.· πολύτιμος λίθος, σε Ηρόδ.· μάρμαρο, στον ίδ.· παροιμ., *λίθον ἔψειν*, κάνεις μια τρύπα στο νερό, δηλ. χάνεις την ώρα σου, το χρόνο σου, ματαιοπονείς, σε Αριστοφ.· λέγεται για ηλιθιότητα, *λίθοι*, «στόκοι», «αναίσθητοι», στον ίδ. **2.** πέτρα σαν ύλη, αντίθ. προς ξύλο, σάρκα κ.λπ., σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. **II.** επίσης, θηλ. σε Όμηρ., Θεόκρ.· το θηλ. χρησιμ. για κάποιο ιδιαίτερο είδος λίθου, όπως ο μαγνήτης, σε Ευρ., Πλάτ.· λέγεται για δοκιμαστικό λίθο, σε Πλάτ.· *ή διαφανής λίθος*, κομμάτι κρυστάλλου που χρησιμοποιούνταν για άναμμα φωτιάς μέσα από τη συγκέντρωση σε αυτό των ακτίνων του ηλίου, σε Αριστοφ. **III.** στην Αθήνα, *λίθος* (αρσ.), ονομαζόταν και το συγκρότημα βράχων που χρησιμοποιούσαν σαν βήμα οι κήρυκες ή οι ρήτορες, όπως: **1.** το βήμα της Πνύκας, σε Αριστοφ. **2.** άλλο βήμα στην *άγορά* το οποίο χρησιμοποιούσαν οι *κήρυκες*, σε Πλούτ. **3.** βωμό στην *άγοράν*, σε Δημ. **IV.** πιόνι, πούλι, στη ντάμα, ζατρίκιο, σε Θεόκρ.
λίθο-σπαῖδήςάρμός, ό, χάσμα προερχόμενο από την απόσπαση βράχων, σε Σοφ.

λίθό-στρωτος, -ον, στρωμένος με λίθους, σε Σοφ.· *λιθόστρωτον, τό*, έδαφος στρωμένο με ψηφίδες, με μωσαϊκό, σε Κ.Δ.

λίθοτομία, **Ιων. λιθοτομΐη**, ή, μέρος όπου κόβουν βράχους, λατομείο· περισσότερο στον πληθ., λατομεία, σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ.

λίθο-τόμος, ό (τέμνω), αυτός που κόβει λίθους, σε Ξεν.

λίθουργέω, μεταβάλλω σε πέτρα, απολιθώνω, σε Ανθ.

λίθ-ουργός, ό (έργω): **I.** αυτός που δουλεύει την πέτρα, λιθοξόος, σε Αριστοφ., Θουκ. **II.** ως επίθ., *σιδήρια λιθουργά*, τα εργαλεία του λιθοξόου, σε Θουκ.

λίθοφορέω, μέλ. -ήσω, κουβαλάω πέτρες, σε Θουκ.

λίθο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που κουβαλάει, μεταφέρει λίθους· ως ουσ., =λιθοβόλος, σε Πολύβ.

λίθώ-δης, -ες (είδος), όμοιος με λίθο, πετρώδης, σε Ηρόδ., Ξεν.

λικμαΐος, -α, -ον, πρωτεργάτης στο λίχνισμα, στο χώρισμα των σιτηρών από τα άχυρα, σε Ανθ.

λικμάω, μέλ. -ήσω, αόρ. *έλικμησα* (λικμός)· χωρίζω τα σιτηρά από τα άχυρα, λιχνίζω, σε Ομήρ. Ιλ., Ξεν.· μεταφ., διασκορπίζω σαν άχυρο, σε Κ.Δ.

λικμητήρ, -ήρος, ό, αυτός που λιχνίζει το σιτάρι, λιχνιστής, σε Ομήρ. Ιλ.

λικμητός, ό, λίχνισμα, σε Ανθ.

λικμός, -οῦ, ό, = *λίκνον*.

λίκνον, τό, I. λιχνιστική μηχανή, δηλ. πλατύ καλάθι, κόσκινο στο οποίο τοποθετούσαν το σιτάρι μετά το αλώνισμα και έπειτα το έριχναν κατά τη διεύθυνση του ανέμου, ώστε να διαχωριστεί το σιτάρι από το άχυρο· κάνιστρο προσφοράς καρπών στον Βάκχο, πρβλ. Βιργ. *mystica vannus Iacchi*, σε Σοφ., Ανθ. **II.** ενίοτε ο Βάκχος σαν βρέφος μεταφερόταν μέσα σ' αυτό· έπειτα, κούνια, λίκνο, σε Ομηρ. Ύμν., κ.λπ.

λικνο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που φέρει το ιερό *λίκνον* σε πομπή, σε Δημ.

λίκριφίς, επίρρ., πλαγίως, στο πλάι, σε Ομηρ.· πρβλ. [λέγριος](#).

λίλαιομαι (λι-), αποθ., μόνο σε ενεστ. και παρατ., επιθυμώ ή ποθώ σφόδρα, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., λέγεται για το δόρυ ή τη λόγχη, *λιλαιομένη χροός άσαι*, θέλοντας να γευτεί σάρκα, στο ίδ.· *λιλαιομένη πόσιν είναι*, επιθυμούσα σφόδρα να ήταν αυτός ο σύζυγός της, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης με γεν., επιθυμώ κάποιον, ποθώ, *λιλαιομένοι πολέμοιο*, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ.· επίσης, *φώσδε λιλαίεο*, αγωνίζομαι, παλεύω να επανέλθω αμέσως στο φως της ημέρας (βγαίνοντας από τον Άδη), σε Ομήρ. Οδ.

λίμαινω, αόρ. *έλιμηνα* (λιμός), υποφέρω από πείνα, σε Ηρόδ.

λίμενίτης[ι], -ου, ό, κλητ. *λιμενίτα*, θεός του λιμανιού (λέγεται για τον Πρίαμο), σε Ανθ.· θηλ. *λιμενίτις, -ιδος* (λέγεται για την Άρτεμη), στον ίδ.

λίμεν-ορμίτης[ι], -ου, ό (όρμιζω), αυτός που οδηγεί, διαμένει στο λιμάνι, σε Ανθ.

λίμενο-σκόπος, -ον, αυτός που εποπτεύει, επιτηρεί το λιμάνι, σε Ανθ.

λίμην, -ένος, ό, I. λιμάνι, ενώ *όρμος* είναι το εσωτερικό μέρος του λιμανιού, όπου τα πλοία προσορμίζονται και οι επιβάτες αποβιβάζονται στην ξηρά, σε Ομηρ., κ.λπ.· στον πληθ., σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. κ.λπ.· επίσης, με γεν. αντικ., *λιμένες θαλάσσης*, λιμάνια, ως καταφύγια από τη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ. **II. 1.** μεταφ., λιμάνι, καταφύγιο, σε Θεόγν.· *έταιρειάς λιμην*, λιμάνι φιλίας, σε Σοφ.· *λιμην τών έμῶν βουλευμάτων*, σε Ευρ.· με γεν. αντικ., *χείματος λιμην*, λιμάνι ως καταφύγιο από την καταιγίδα, στον ίδ. **2.** μέρος φύλαξης ή συγκέντρωσης, αγγείο, δοχείο, ταμείο, *πλούτου λιμην*, σε Αισχύλ.· *παντός οίωνοῦ λιμην*, σε Σοφ.· στον Οιδ. Τύρ., στίχ. 420, η σημασία φαίνεται να είναι, *πώς ο Κιθαιρώνας δεν θα γεμίσει από τις φωνές σου; (λιμην έσται τής σής βοής;)*, *πώς δεν θα αντηχήσει από τις φωνές σου;*

λιμήνεις, γ' ενικ. ευκτ. αορ. του *λιμαίνω*.

λίμηρός, -ά, -όν (λιμός), πειναλέος, αυτός που προκαλεί πείνα, σε Θεόκρ., σε Ανθ.

λίμηρός, -ά, -όν (λιμήν), εξοπλισμένος με καλό λιμάνι, αυτός που διαθέτει καλό λιμάνι, σε Θουκ.

λιμναῖος, -α, -ον (λίμνη), αυτός που ανήκει ή προέρχεται από λίμνη ή έλος, *ὄρνιθας χερσαίους τε καὶ λιμναίους*, πουλιά που ζουν μαζί στο νερό και στην ξηρά, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

λιμνάς, -άδος, ἦ, ποιητ. θηλ. του *λιμναῖος*, σε Θεόκρ., Βάβρ.

λίμνη, ἦ (λείβω)· **I.** λίμνη με στάσιμο νερό, που σχηματίζεται από θάλασσα ή από ποτάμι, σε Ομήρ. Ιλ.· *έπειτα, ελώδης λίμνη, βάλτος*, Λατ. *palus*, στο ίδ., Ηρόδ., Αττ.· επίσης, μεγάλη ποσότητα νερού συγκεντρωμένη σε κάποιο τόπο τεχνητή λίμνη, σε Ηρόδ. **2.** στον Όμηρ. και σε άλλους ποιητές, θάλασσα. **II.** *Λίμναι, αἱ*, μέρος των Αθηνών (πιθανώς κάποτε ελώδες), κοντά στην Ακρόπολη, όπου βρίσκονταν το Λήναιον, σε Αριστοφ., Θουκ., κ.λπ.

Λιμνήσιος, ό, αυτός που προέρχεται από λίμνη, όνομα βατράχου, σε Βατραχομ.

λιμνήτης, -ου, ό, θηλ. **λιμνήτις**, Δωρ. **λιμνᾶτις, -ιδος, I.** αυτός που ζει στις λίμνες ή στα έλη, σε Θεόκρ. **II.** επίθ. της Άρτεμης (προστάτιδα των ψαράδων), δοτ. *Λιμνᾶτι*, συντετμ. αντί *Λιμνάτιδι*, σε Ανθ.

λιμν-ουργός, ό (ἔργω), αυτός που εργάζεται στις λίμνες, ψαράς, σε Πλούτ.

λιμνο-φϋής, -ές (φύομαι), αυτός που φυτρώνει στις λίμνες ή στα έλη, σε Ανθ.

λιμνό-χᾶρις, ό, χάρη της λίμνης ή του έλους· **Λιμνοχᾶρής**, αυτός που αγαπά τη λίμνη ή το έλος, όνομα βατράχου, σε Βατραχομ.

λιμν-ώδης, -ες (είδος), όμοιος με λίμνη ή έλος, ελώδης· *τὸ λιμνῶδες τοῦ Στρυμόνος*, ελώδες έδαφος στο στόμιο του ποταμού Στρυμόνα, σε Θουκ.

λίμο-θνής, -ἦτος, ό, ἦ (θνήσκω), αυτός που πεθαίνει από πείνα, σε Αισχύλ.

λίμο-κτονέω (κτείνω), πεθαίνω της πείνας, λιμοκτονώ, σε Πλάτ.

λίμοκτονία, Ιων. **λιμοκτονίη, ἦ**, θάνατος από ασιτία ή εξαιτίας της αποχής από το φαγητό, σε Πλάτ.

λίμός, -οῦ, ό και ἦ, πείνα, έλλειψη τροφής, σε Όμηρ., κ.λπ.· παροιμ., *ἀπολείτε λιμῶ Μηλίω*, σχετικά με την πολιορκία της Μήλου, σε Αριστοφ.· μεταφ., λέγεται για το μυαλό, σε Ευρ.

λίμο-φορεύς, ό (φέρω), αυτός που προξενεί πείνα, αυτός που επιφέρει λιμό, σε Ανθ.

λίμό-ψωρος, ό (ψώρα), νόσημα του δέρματος, σκορβούτο, ψώρα προερχόμενη από πείνα ή κακή τροφή, σε Πολύβ.

λίμώσσω, Αττ. **λιμώττω (λιμός)**, είμαι ξηλωμένος από την πείνα, είμαι πεινασμένος, σε Στράβ., Ανθ.

λίνεος[ι], -α, -ον, συνηρ. **λινούς, -ῆ, -οῦν· (λινόν)**· φτιαγμένος από λινό, λινός, Λατ. *lineus*, σε Ηρόδ., Πλάτ., κ.λπ.

λίνο-δεσμος, -ον, = το επόμ., σε Αισχύλ.

λίνο-δετος, -ον (δέω), δεμένος με σχοινιά από λινάρι, σε Ευρ.· *λινόδετος τοῦ ποδός*, δεμένος από τα πόδια, φασκιωμένος, σε Αριστοφ.

λίνο-θήρας, -ου, ό (θηράω), αυτός που χρησιμοποιεί δίχτυα, παγίδες για θηράματα, σε Ανθ.

λίνο-θώρηξ, -ηκος, ό, ἦ, Αττ. **λινοθώραξ, -ᾰκος**, αυτός που φοράει λινό θώρακα, σε Ομήρ. Ιλ., Ξεν.

λίνο-κλωστος, -ον, αυτός που κλώθει λινάρι, σε Ανθ.

λίνο-κροκος, -ον (κρέκω), υφασμένος από λινή κλωστή, λινός, σε Ευρ.

λίνον[ι], **τό**, **I**. οτιδήποτε φτιαγμένο από λινάρι· **1**. σχοινί, αλιευτικό σχοινί, σε Ομήρ. *Ιλ.*· κλωστή που κλώθεται από το αδράχτι, σε *Ευρ.*, *κ.λπ.*· και στον *πληθ.*, στον *ιδ.*· *μεταφ.*, κλωστή της ζωής και του πεπρωμένου, την οποία κλώθουν οι Μοίρες, σε *Όμηρ.*, *Θεόκρ.*· *παροιμ.*, *λίνον λίνω συνάπτειν*, δηλ. να ενώνεις το όμοιο με το όμοιο, να ασχολείσαι με θέματα ίδιου είδους, σε *Πλάτ.*
2. αλιευτικό δίχτυ, σε *Ομήρ. Ιλ.*· κυνηγετικό δίχτυ για σύλληψη θηραμάτων, σε *Θεόκρ.* **3**. λινό ύφασμα, σε *Όμηρ.*· λινό πανί πλοίου, σε *Αριστοφ.* **4**. καραβόπανο, λινή κλωστή, στον *ιδ.* **II**. το φυτό που παράγει το λινάρι, *Λατ.* *linum*, σε *Ηρόδ.*, *κ.λπ.*· *λίνου σπέρμα*, «λινόσπορος», σε *Θουκ.* **III**. για το *λίνον ἄειδεν*, βλ. [Λίνος](#) **II**.

λινό-πεπλος, **-ον**, αυτός που φορά λινό φόρεμα ή λινό πέπλο, σε *Ανθ.*

λίνο-πόρος, **-ον**, αυτός που φουσκώνει τα ιστία του πλοίου, σε *Ευρ.*

λινοπτάομαι, *αποθ.* (*λινόπτης*), παρατηρώ τα δίχτυα, βλέπω αν κάτι πιάστηκε σ' αυτά, σε *Αριστοφ.*

λινό-πτερος, **-ον** (**πτερόν**), αυτός που έχει λινά πανιά, λέγεται για πλοία, σε *Αισχύλ.*

λιν-όπτης, **-ου**, **ό** (**ὄψομαι**, μέλ. του *όράω*), αυτός που παρατηρεί τα δίχτυα για να δει αν κάτι πιάστηκε σε αυτά, σε *Αριστ.*

Λίνος[ι], **-ου**, **ό**, **I**. μυθικός αοιδός, γιος του Απόλλωνα και της Ουρανίας (*Καλλιόπης*), δάσκαλος του Ορφέα, σε *Θεόκρ.*, *κ.λπ.* **II**. ως προσηγορικό, τραγούδι ή ωδή του Λίνου, την οποία τραγουδά νεαρό αγόρι στην κιθάρα, ενώ οι τρυγητές εργάζονται, *Λίνονδ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε*, έψαλλε το όμορφο άσμα του Λίνου με συνοδεία, σε *Ομήρ. Ιλ.*· *πρβλ.* [αἴλινος](#), το οποίο είναι πένθιμο, θρηνητικό άσμα.

λίνο-στᾶσία, **ή**, στήσιμο δικτυών, στημένα δίχτυα, σε *Ανθ.*

λιν-ουργός, **ό** (**ἔργω**), αυτός που υφαίνει το λινάρι, σε *Στράβ.*

λίνοϋς, **-ῆ**, **-οῦν**, *συνηρ.* αντί *λίνεος*.

λίνο-φθόρος, **-ον** (**φθειρώ**), αυτός που καταστρέφει τα λινά, σε *Αισχύλ.*

λίντεον, βλ. [λέντιον](#).

λίπᾶ[ι], (**λίπος**), *επίρρ.*, γλοιωδώς, λιπωδώς, πλουσίως, *ἀλείψαι* ή *ἀλείψασθαι* *λίπ' ἐλαίω*, αλείφω ή ενεργώ με τέτοιο τρόπο ώστε να αλειφθεί κάτι με λάδι, σε *Ομήρ. Ιλ.*· ομοίως, *χρῖσαι* ή *χρίσασθαι λίπ' ἐλαίω*, στο *ιδ.*· *άπαξ*, χωρίς τη *δοτ.* *ἐλαίω*, *λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειπεν*, σε *Ομήρ. Οδ.*· σε όλα αυτά τα χωρία, το *λίπ'* φαίνεται να έχει το τελευταίο φωνήεν αποκομμένο, αλλά και *λίπα ἀλείψασθαι*, *-εσθαι*, σε *Θουκ.* *κ.λπ.*

λίπαίνω, *αόρ.* *ἐλίπηνα*, (*λίπος*)· **1**. αλείφω με λάδι, χρίζω, μυρώνω — *Μέσ.*, αλείφομαι, σε *Ανθ.* **2**. λέγεται για ποταμούς, φουσκώνω, εμπλουτίζομαι, σε *Ευρ.*

λίπ-ανδρέω (**λείπομαι**, **άνήρ**), *πάσχω* από έλλειψη ανδρών, σε *Στράβ.*· και **λίπ-ανδρία**, *ή*, έλλειψη ανδρών, στον *ιδ.*

Λιπάρα[πᾶ], **ή**, το μεγαλύτερο από τα Αιολικά νησιά, σε *Θουκ.*, *κ.λπ.*· *επίθ.*

Λιπάραῖος, **-α**, **-ον**, αυτός που ανήκει στη Λιπάρα, *αἱ Λιπαραῖοι νῆσοι*, σύνολο, άθροισμα των νησιών αυτών, σε *Πολύβ.*

λίπᾶρ-άμπυξ, **-ῦκος**, **ό**, **ή**, αυτός που φορά λαμπρό κεφαλόδεσμο, μαντήλι κεφαλιού, σε *Πίνδ.*

λίπᾶρέω, μέλ. *λιπαρήσω*, **I**. επιμένω, εμμένω με εγκαρτέρηση, αρνούμαι να υποχωρήσω, σε *Ηρόδ.*· ομοίως, *μτχ.*, *διάγειν λιπαρέοντας*, συνεχίζω να αντιστέκομαι, να μην υποχωρώ, στον *ιδ.*· *επίσης*, αντιστρόφως, σαν ρήμα με *μτχ.*, *λιπαρέετε μένοντες*, επιμένετε διατηρώντας τη θέση σας, στον *ιδ.*· ομοίως, με *δοτ.*, *λιπάρεε τῆ πόσει*, εξακολούθησε να πίνεις, στον *ιδ.* **II**. λέγεται

για επίμονη δέηση: **1.** απόλ., επιμένω δεόμενος, γίνομαι ενοχλητικός, στον ίδ., Αισχύλ., κ.λπ. **2.** με αιτ. και απαρ., ικετεύω κάποιον να κάνει κάτι, σε Αισχύλ., Σοφ. **3.** με αιτ., *λιπαρεῖν αὐτόν*, ικετεύω επίμονα υπέρ αυτού, σε Δημ. **λιπάρης, -ές, I. 1.** αυτός που επιμένει ή εμμένει σε κάποιο πράγμα, ένθερμος, ακούραστος, σε Πλάτ. **2.** λέγεται για πράγματα, σε Αριστοφ., Λουκ. **II.** ένθερμος στην παράκληση ή στη δέηση, ενοχλητικός, *λιπαρῆς χεῖρ*, που επιμένει στην ικεσία, σε Σοφ.· *τὸ λιπαρές*, επίμονη, ενοχλητική ικεσία, σε Λουκ.· *πρὸς τὸ λιπαρές* = *λιπαρῶς*, σε Σοφ. **III.** επίρρ., *λιπαρῶς*, ένθερμα, επίμονα, ενοχλητικά, σε Πλάτ. (αμφίβ. προέλ.· η πρώτη συλλαβή φαίνεται να προέρχεται από *λι-*, *λίαν*).

λιπαρητέον, ρημ. επίθ. του *λιπαρέω*, πρέπει να ικετεύσουμε επίμονα, να γίνουμε ενοχλητικοί, σε Ξεν.

λιπῶρία, Ιων. **λιπαρή, ή**, επιμονή, εμμονή, σε Ηρόδ.

λιπῶρό-ζωνος, -ον (ζώνη), αυτός που έχει λαμπρή ζώνη, σε Ευρ.

λιπῶρό-θρονος, -ον, αυτός που έχει λαμπρό θρόνο, σε Αισχύλ.

λιπῶρο-κρήδεμος, -ον, αυτός που έχει λαμπρό κεφαλόδεσμο, σε Ομήρ. Ιλ.

λιπῶρο-πλόκᾶμος, -ον, αυτός που έχει γυαλιστερές πλεξούδες, σε Ομήρ. Ιλ.

λιπῶρός, -ά, -όν (λίπος)· **I. 1.** ελαιώδης, γυαλιστερός, που λάμπει από το λάδι ή το λίπος, κατά τη συνήθεια των αρχαίων να αλείφουν με λάδι τα σώματά τους στην παλαιίστρα, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ., κ.λπ. **2.** ελαιώδης, λαδωμένος, αυτός που έχει λίπος, σε Αριστοφ. **II.** λέγεται για την κατάσταση του ανθρώπινου σώματος ή δέρματος, στιλπνός, γυαλιστερός, ζωηρός, Λατ. *nitidus*, *λιπαροὶ πόδες*, εύρωστα, απαλά πόδια, χωρίς καμία ρυτίδα, σε Ομήρ.

Ιλ.· *λιπαρότεροι ἐγένοντο*, σε Ηρόδ.· *λιπαρὸν στήθος*, σε Αριστοφ., κ.λπ. **III.**

λέγεται για την κατάσταση της ζωής, πλούσιος, άνετος, ευάρεστος, με ευμάρεια, Λατ. *nitidus*, *lautus*, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ.· ομοίως, *λιπαρῶς*

γηράσκειν, σε Ομήρ. Οδ. **IV.** λέγεται για πράγματα, λαμπρός, έξοχος, κομψός, ωραίος, σε Όμηρ. **V.** λέγεται για το έδαφος, παχύς, γόνιμος, εύφορος, Λατ.

ringuis, σε Ομηρ. Ύμν., Θεόγν.· *λιπαραὶ Ἀθῆναι*, προσφιλές επίθ. στους Αθηναίους, πθ. αναφορικά προς τις ελιές της Αττικής, σε Πίνδ., Αριστοφ.

λιπῶρό-χροος, -ον (χρόα), αυτός που έχει απαλό δέρμα, σε Θεόκρ.

λιπῶρό-χρως, -ωτος, ό, ή, = το προηγ., σε Θεόκρ.

λιπ-αυγής, -ές (αὐγή), αυτός που στερείται φωτός, σκοτεινός, ανήλιαγος, τυφλός, σε Ανθ.

λιπάω (λίπας, λίπος), είμαι παχύς και μαλακός, Επικ. μτχ. *λιπόων*, σε Ανθ.

λίπε, Επικ. αντί *ἐλίπε*, γ' ενικ. αορ. β' του *λείπω*.

λίπειν, απαρ. αορ. β' του *λείπω*.

λιπερνής, -ές, γεν. *λιπερνέος*, επίσης *λιπερνῆτος*· έρημος, εγκαταλελειμμένος, χωρίς οικογένεια, σε Αρχίλ.· ομοίως, **λιπερνήτης, -ου, ό**, θηλ. **λιπερνήτις, -ιδος**, σε Ανθ. (αμφίβ. προέλ.).

λιπό-γάμος, -ον, αυτή που έχει εγκαταλείψει τους δεσμούς του γάμου, λέγεται για την Ελένη, σε Ευρ.

λιπό-γυιος, -ον (γυῖον), αυτός από τον οποίο λείπει κάποιο μέλος του σώματος, ακρωτηριασμένος, σε Ανθ.

λιποῖσα, Δωρ. αντί *λιποῦσα*, θηλ. μτχ. αορ. β' του *λείπω*.

λιπο-μαρτυρίουδίκη, (**λείπω, μαρτύριον**), αγωγή εναντίον μάρτυρα που δεν εμφανίστηκε στο δικαστήριο, σε Δημ.

λιπο-μήτωρ, -ορος, ό, ή (μήτηρ), ορφανός από μητέρα, σε Ανθ.

λιπό-ναυς, ό, ή, αυτός που εγκαταλείπει τον στόλο, σε Αισχύλ.

λίπο-ναύτης, -ου, ό, ναύτης που εγκαταλείπει τους άλλους ναύτες και φεύγει, σε Θεόκρ.

λίπό-νεως, -ων, = *λιπόνανς*, σε Δημ.

λίπό-πατρις, -ιδος, ό, ή, αυτός που προξενεί σε κάποιον λήθη της πατρίδα του, λέγεται για τους λωτούς, σε Ανθ.

λίπο-πάτωρ[ᾶ], -ορος, ό, ή (πατήρ), αυτός που εγκαταλείπει τον πατέρα του, σε Ευρ.

λίπό-πνοος, -ον, συνηρ. **λιπόπνοος, -ουν (πνοή)**: εγκαταλελειμμένος από πνοή, αυτός που δεν έχει πνοή, άπνοος, νεκρός, σε Ανθ.

λίπος[ι], τό, πάχος (κυρίως ζωικό), *βεβρωῶτες αἵματος λίπος*, καταβρόχθισαν το λίπος του αίματος, σε Σοφ.

λίπο-σαρκής, -ές (σάρξ), αδύνατος, ισχνός, σε Ανθ.

λίπο-στεφάνος, -ον, αυτός που πέφτει από το στεφάνι, σε Ανθ.

λίπο-στράτια, ή, εγκατάλειψη στρατού, άρνηση να υπηρετήσει κάποιος στο στρατό, σε Ηρόδ., Θουκ.

λίπο-στράτιον, τό, = το προηγ., σε Θουκ.

λίπο-ταξία, ή, εγκατάλειψη στρατιωτικής θέσης, απόδραση, σε Δημ.

λίπο-ταξίουγραφή, ή, αγωγή, δίκη για λιποταξία, σε Πλάτ., Δημ.

λίπο-τριχής, -ές (θρίξ), αυτός που έχει χάσει τα μαλλιά του, σε Ανθ.

λίπο-ψυχέω, μέλ. λιποψυχήσω (ψυχή): **I.** πεθαίνω, λιποθυμώ, σε Θουκ., Ξεν.

II. στερούμαι τόλμης, δεν έχω θάρρος, χάνω το θάρρος μου, σε Ηρόδ.

λιπόων, Επικ. μτχ. του *λιπάω*.

λίπτομαι, αποθ., με Παθ. παρακ. *λέλιμμαι*, επιθυμώ σφόδρα, σε Αισχύλ.· με γεν., είμαι πρόθυμος για κάτι, ποθώ κάτι, στον ιδ.

λίπών, μτχ. αορ. β' του *λείπω*.

λίσ, ό, Επικ. αντί *λέων*, *λῖν*, *λίες [ι]* και *λίες, λίσσι [ι]*, λιοντάρι, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ., Θεόκρ.

λίσ, ή, I. Επικ. τύπος αντί *λίσση*, *λεία*, σε Ομήρ. Οδ. **II.** ως αρσ. ουσ., μόνο οι τύποι, δοτ. *λίτι* και αιτ. *λίτα*, μαλακό, λείο ύφασμα· άλλοι θεωρούν το *λίτα* ως ουσ. αιτ. πληθ., λινά υφάσματα, καλύμματα· σε Ανθ. *λίτα [ι]* πολυδαίδαλα, κεντημένα υφάσματα.

λίσαι, προστ. αορ. του *λίσσομαι*· **λίσση,** β' ενικ. υποτ.

λίσπος, -η, -ον (λίσ, ή): **I.** λείος, γυαλισμένος, σε Αριστοφ. **II.** ως ουσ., *λίσπαι, αί*, κύβιοι κομμένοι στα δύο από φίλους (ξένοι), κάθε ένας από τους οποίους κρατάει το μισό σαν ανάμνηση (*σύμβολα*), σε Πλάτ.

λίσσάς, -άδος, I. ανώμ. θηλ. του *λίσσός*, λείος, γυμνός, σε Ευρ., Θεόκρ. **II.** ως ουσ., γυμνός, λείος, απόκρημνος βράχος, σε Πλούτ.

λίσσομαι, γ' ενικ. Ιων. παρατ. *λίσσέσκετο*· αορ. *έλίσάμην*, Επικ. *έλλισάμην*, προστ. *λίσαι [ι]*, γ' ενικ. υποτ. *λίσση*· απαρ. αορ. β' *λίτέσθαι*, ευκτ. *λίτοίμην*· **1.** ικετεύω, αιτούμαι, παρακαλώ, εκλιπαρώ, είτε απόλ. είτε με αιτ. προσ., σε Όμηρ.· σε γεν., πράγμα για το οποίο κάποιος ικετεύει, *λίσσομαί τινα γούνων*, σε Ομήρ. Ιλ.· *λίσσομαι Ζηνός*, σε Ομήρ. Οδ.· συχνά προστίθεται απαρ., *ούδέ σ' έγωγε λίσσομαι μένειν*, δεν σε παρακαλώ να μείνεις, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** με αιτ. πράγμ., ζητώ κάτι, ικετεύω για κάτι, *οί αυτῶ θάνατον λιτέσθαι*, στο ιδ.· με δύο αιτ. (προσ. και πράγμ.), *ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι*, γι' αυτά δεν σας παρακαλώ πλέον, σε Ομήρ. Οδ.

λίσσός, -ή, -όν (λίσ, ή), λείος, *λίσση αίπεϊά τε είς ἄλα πέτρη*, λεία πέτρα που «τρέχει» απότομα στη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ.· *λίσση δ' αναδέδρομε πέτρη*, στο ιδ.

λιστός, -ή, -όν (λίσσομαι), αυτός ο οποίος μπορεί να συγκινηθεί από ικεσία, παρά Πλάτ.

λιστρεύω, σκάβω γύρω από ένα φυτό, σε Ομήρ. Οδ.

λίστρον, τό, εργαλείο για εξομάλυνση ή λείανση, σκαπάνη, τσάπα, είδος φτυαριού, σε Ομήρ. Οδ., Μόσχ. (αμφίβ. προέλ.).

λίτα, βλ. **λίς**, ή, Π.

λιταίνω (λιτή), σπάνιος τύπος αντί *λιτανεύω*, σε Ευρ.

λιτᾶνεύω, μέλ. -*εύσω*, στους χρόνους που παίρνουν αύξηση, το λ διπλασιάζεται χάριν μέτρου, *έλλιτάνευε, έλλιτάνευσσα (λίτομαι)*· ικετεύω, παρακαλώ, ιδίως ζητώντας προστασία, συντασσόμενο είτε απολ. είτε με αιτ. προσ., σε Όμηρ.· αυτό για το οποίο ικετεύει κάποιος τίθεται σε γεν., *γούνων λιτανεύειν*, σε Ομήρ. Οδ. επίσης, *γούνων άψάμενοι λιτανεύσομεν* (Επικ. αντί *λιτανεύσωμεν*), σε Ομήρ. Ιλ.· με απαρ., στο ίδ.

λιτᾶνός, -ή, -όν (λιτή), ικετευτικός, *μέλη*, σε Αισχύλ.· ως ουσ., *λιτανά, τά*, = *λιταί, άμφι λιτᾶνά έχεσθαι*, ενασχόληση με ικεσίες, με προσευχές, στον ίδ.

λιταργίζω, Αττ. μέλ. *λιταργιῶ*, σπεύδω, κάνω γρήγορα, σε Αριστοφ.

λίτ-αργος[ι], -ον (λι-), αυτός που τρέχει γρήγορα.

λιτέσθαι, απαρ. αορ. β' του *λίσσομαι*.

λιτή, ή (λίτομαι)· **I.** προσευχή, παράκληση, κυρίως, στον πληθ., σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Τραγ. **II.** *Λιταί*, προσευχές θλίψης και μετανοίας, προσωποποιημένες σαν θεές στην Ομήρ. Ιλ. **I.** 502 κ.εξ.

λιτί, βλ. **λίς**, ή, Π.

λιτό-βιος, -ον (λίτός), αυτός που ζει με απλό τρόπο, απέριττα, με φειδώ, λιτά, σε Στράβ.

λιτοίμην, ευκτ. αορ. β' του *λίσσομαι*.

λίτομαι[ι], = *λίσσομαι*, σε Ομηρ. Ύμν., Ανθ.

λιτός, -ή, -όν (βλ. **λίς**, ή)· **1.** λείος, απλός· λέγεται για το ύφος, απλό, απέριττο, ακαλλώπιστο, σε Αριστ.· λέγεται για πρόσωπα, απλός, λιτός, σε Πολύβ.· επίρρ., *λιτῶς*, σε Ανθ. **2.** ασήμαντος, ανάξιος, τιποτένιος, μηδαμινός, στον ίδ.

λιτός, -ή, -όν (λίτομαι), λιτανευτικός, ικετευτικός, σε Πίνδ.

λιτότης, -ητος, ή (λιτός), απλότητα, σε Πλούτ.

λίτρα, ή, αργυρό Σικελικό νόμισμα, Λατ. *libra*· ως μονάδα βάρους, 12 ουγγιές, μία λίβρα, σε Ανθ.· μεταφ., *λίτρᾶν έτῶν ζήσας, έχοντας ζήσει 72 χρόνια* (επειδή στα μεταγεν. χρόνια η λίβρα χρυσού κοβόταν σε 72 κομμάτια), στον ίδ.

λίτραϊος, -α, -ον, αυτός που ζυγίζει ή αξίζει όσο μια *λίτρα*, σε Ανθ.

λίτρον, τό, αρχ. τύπος αντί *νίτρον*, σε Ηρόδ., Πλάτ.

Λιτυέρσης, Δωρ. **Λιτυέρσας, ό**, νόθος γιος του Μίδου· άσμα των θεριστών που πήρε αυτό το όνομα από εκείνον, σε Θεόκρ.

λίτυον, τό, Ρωμ. *lituus*, σε Πλούτ.

λιχᾶνός, -όν (λείχω), ό *λιχανός* (ενν. *δάκτυλος*), ο δείκτης του χεριού, από την χρήση του στο γλείψιμο, σε Λουκ.

λιχμάζω (λείχω) **I.** = *λιχμάω*, σε Ησιόδ. **II.** μτβ., γλείφω, γ' ενικ. Ιων. παρατ. *λιχμάζεσκε*, σε Μόσχ.

λιχμάω, μέλ. *λιχηήσω (λείχω)*· παίζω, γλείφω με τη γλώσσα, λέγεται για φίδια, σε Ευρ. — Μέσ., *έλιχηῶντο περι την κεφαλήν*, έπαιζαν γύρω από το κεφάλι σαν φίδια, σε Αριστοφ.

λιχναία, ή, λιχουδιά, λαιμαργία, σε Ξεν., Πλάτ.

λιχνεύω (λίχνος)· **I.** γλείφω, σε Λουκ. **II.** γλείφω εντελώς· μεταφ., επιθυμώ σφόδρα, ποθώ, *δόξαν*, σε Πλούτ.

λιχνο-βόρος, -ον (βι-βρώσκω), αυτός που τρώει λιχουδιές, λιχούδης, λαίμαργος, σε Ανθ.

λίχνος, -η, -ον, επίσης *-ος, -ον (λείχω)*· **1.** λιχούδης, λαίμαργος, σε Ξεν., Πλάτ. **2.** μεταφ., περίεργος, σε Ευρ.

λίψ, ό, γεν. *λίβός*, ο ΝΔ άνεμος, Λατ. Africus, σε Ηρόδ., Θεόκρ. (από το *λείβω*, επειδή έφερνε υγρασία).

λιψ-ουρία, ή (ούρον), επιθυμία για ούρηση, σε Αισχύλ.

λό', Επικ. αντί *λοῦ'*, δηλ. *λοῦε*, προστ. του *λούω*· επίσης, Επικ. γ' ενικ. παρατ.

λοβός, -οῦ, ό (λέπω)· **1.** λοβός, το κατώτερο μέρος του αυτιού, σε Ομήρ. Ιλ.

2. λοβός του συκωτιού, σε Αισχύλ., Ευρ.· γενικά, συκώτι, σε Αισχύλ.

λογάδην[ά], επίρρ. (*λογάς*), κατ' επιλογή, λέγεται για πέτρες που χρησιμοποιούνται στην οικοδόμηση, σε Θουκ.· κατ' εκλογή, λέγεται για στρατιώτες, σε Πλούτ.

λογάριον[ά], τό, υποκορ. του *λόγος*, *λογάριον δύστηνα*, άθλια και ευτελή λόγια, σε Δημ.

λογάς, -άδος, ό και ή (λέγω Β)· **1.** εκλεκτός, διαλεχτός, κυρίως στον πληθ., λέγεται για επίλεκτους άνδρες, σε Ηρόδ., Ευρ., κ.λπ. **2.** *λογάδες λίθοι*, απελέκτοι λίθοι, οι οποίοι παίρνονται ακριβώς όπως βρέθηκαν, πρβλ.

λογάδην.

λογεῖον, τό (λόγος), κυρίως, τόπος όπου μιλάει κάποιος· στο Αττ. θέατρο, μέρος της σκηνης το οποίο καταλάμβαναν οι υποκριτές, Λατ. pulpitum, σε Πλούτ., κ.λπ.

λογία, ή (λέγω Β), συλλογή, συνεισφορά υπέρ των φτωχών, σε Κ.Δ.